

ДВЕТЪ ПЕЩЕРИ

Живѣли нѣкога две сестри. Едната била богата, а другата бедна.

Богатата имала хубава кжща, широки дворове и много стада. Въ кжщата ѝ се намирало отъ всичко, и тя била щастлива въ нея съ своя мжжъ и деца.

Бедната сестра живѣла сама въ бащината си запусѣла и срутена кжща срѣдъ бурениясала градина.

Единъ день бедната сестра отишла при богатата и я попитала:

— Кажи ми, защо ти си богата, а азъ съмъ бедна! Татко ни остави по равно наследство, на мене се падна даже старата ни кжща, и пакъ азъ нѣмамъ нищо, а ти имашъ богатство!

— Да, но моето богатство е отъ Божата пещера, — отговорила сестра ѝ.

— Че какъ тѣй отъ Божата пещера, — попитала бедната.

— Ето тѣй. Богъ изпраща при менъ единъ ангелъ, който ме води при пещерата на съкровищата и ми казва да си взема отъ тамъ, каквото обичамъ.

— Ами тогава и азъ да отида съ тебе въ пещерата!

— Не може, — отвърнала богатата. Ти не се познавашъ съ Бога!

— Ами ти познавашъ ли се?

— Да. Азъ често говоря съ него въ църквата, въ градината, предъ иконостаса.

— Ами ако и азъ му заговоря и го помоля да прати и на мене ангела, ще го стори ли?

— Ела съ мене да се помолимъ и ще видимъ, какво Господъ ще каже.

И дветъ сестри колѣничили предъ кандилото на иконостаса и почнали да се молятъ.

Бедната сестра за първи пжтъ се молѣла, и молитвата ѝ била изпълнена съ желание за богатство. Богъ, милостивъ и благъ, обича да се вслушва въ молитвитъ на хората, затова той се вслушалъ и въ нейната молитва. Привечерь, по здрачъ, слѣзълъ ангелътъ Господенъ при дветъ сестри и имъ посочилъ да го последватъ. Вървѣли тѣ подиръ Божия пратеникъ и навлѣзли въ една гжста гора. Вжре въ гората имъ се изпрѣчила висока пещера, затулена съ голѣмъ камѣкъ. Ангелътъ допрѣлъ жезъла си до него, и камакътъ се отмѣстилъ.

Цѣлата пещера била покрита съ злато и съ скжпоцености и грѣяла въ тъмната нощъ като ясно слѣнце. Посрѣдъ нея седѣла на низко столче една млада и пѣргава жена съ хурка въ ржка и предѣла бѣла кжделя. Но и кжделята сякашъ била отъ сребро и блѣстѣла като месеца. Отъ нея се точела златна нишка, която се навивала на жѣлтица и толкова бързо се въртѣло вretenото, че скоро предъ младата жена се натрупалъ купъ жѣлтици. Тогава тя станала, сложила ги въ престилката си и ги подала на богатата